

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Geórgios Drossinis, La dona turca

Febrer, O.

Citation

Febrer, O. (2022). Geórgios Drossinis, La dona turca. *Αεργηδες Torre Dels Vents*, 3, 259-260. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3719522>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-SA 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3719522>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Geórgios Drossinis (1859-1951)

La dona turca

Traducció: Oriol Febrer

Són cinc vaixells que porten turcs, ferits i fets a miques.
No en són pas pocs ni molts tampoc, tan sols tres mil, no gaires.
De tant gemec i gemegar xerriquen fins les proes;
de tanta sang i tant rajar s'ensagnen les carenes,
s'envermelleix la mar també i es taquen les onades,
i com un monstre l'ona ve i escumeja a la riba:
damunt la sorra sang escup, gemecs damunt la roca.
Les turques que s'hi feien net esparverades fugen;
la més valenta, tanmateix, es queda i es demana:

—Oh mar, què et fa vermella? Què és que amb tanta sang et rega?
Que no hagin degollat uns bens o bé unes pobres vaques
i a tu la sang te'n ve i tenyeix la teva estesa calma!

—No han degollat cap pobre be ni han degollat cap vaca
ni són pas ells que m'han tenyit amb sang l'estesa calma.
A mi em tenyeix la sang del turc, que raja a torrentades.
Ai, plora, pobra turca, i plany la teva sort, tan negra:
et porten el marit mig mort, al pit amb una nafra.

—Per molt que me'l portin mig mort, al pit amb una nafra,
tot ell, nafrat, l'embenaran aquestes mans tan blanques.
Només que el besi amb un petó, la sang ja està estroncada;
només que el besi amb tres petons, guarit i com un gínjol.

—Ai, plora, pobra turca, i plany, que això no hi ha qui ho curi.
La bala li ha deixat verí al punt on el colpia
i són valents i bons xicots els que la disparaven,
que jura han fet amb el fusell i vot també amb l'espasa
de fer-vos totes vídues, les delicades turques,
de fer de tots els fills de turc nens orfes i captaires.

—Qui són els infidels aquests que han fet aquesta jura?
Si són els búlgars, posem cas, doncs que una serp se'ls mengi,
i si dels serbis és l'estirp, ja poden fer més jures!

—Ai, plora, pobra turca, i plany, que et quedaràs ben viuda,
que no són pas els búlgars ni tampoc no són els serbis:
són de Morea fills només i joves de Rumèlia.

—Esclaves, agafeu-me fort, que se me'n va la vida:
era òrfena per mor dels grecs, per mor dels grecs enviudo!

Γεώργιος Δροσίνης. 1930. «Η χανούμισσα», *Αμάραντα [Immarcescibles]*.
Atenes.